

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Iacobo Apostolo Fratре Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

COMMENTARIUS RERVM GESTA RVN
S. IACOBI APOSTOLI, FRATRIS DOMINI

Authore Simeone Metaphrasite.

1. Maij.
Commemo-
ratio San-
ctorum iu-
cundissima
& vtilissima

Nihil est viro bono, & virtutis amatori æque iucundum, & quod nulla minus satietate offendatur, atque iusti memoria, & maxime, si passus sit propter Christum. Ea enim illum magis excitat ad letitiam, quam aurum pecuniæ amatores, & quæcunque sunt viti delectabilia eos, qui pulchrarum rerum tenentur amore. Adde quod ipsa iusti memoria non solum est iucunda, sed etiam valde vtilis, cum aliquem zeli & amulationis stimulum inmittat animis, & ad similia aggredienda excitet. Agedum ergo nos quoque magnum Iacobum in medium adducentes, qui verè est iustus, & nominatur, & vt Christi frater vocaretur, eximie est assecutus, communem ex rebus illius vtilitatem capiamus & voluptatem. Nam licet multi alij, qui in Ecclesiastica scribenda historia studium posuerunt, de hoc Iusto narrauerint, & ante omnes Hegesippus & Clemens, quorum ille quidem in quinto suo libro, hic autem in sexta earum, quæ vocantur hypotyposes, nonnulla ex ijs, quæ ab ipso gesta sunt, assumentes, posteris tradiderint: nemo tamen se extendit ad omnia, neque contendit de eo dicere singulatim. Causa autem est, quod non fuit eorum institutum de ipso scribere: sed erat quidem eis aliud propositum argumentum: in parte autem, cum ita accidisset, illius meminerunt.

S. Iacobi
patria.

Iacobo ergo diuino patria fuit Iudæa, pater Ioseph, qui propter insignem virtutem & morum bonitatem, fuit sponsus Virgini, quæ Dominum nostrum Iesum Christum peperit. Erant autem eius actiones nomini conuenientes. Aiunt enim eum fuisse vocatum Obliam, quod quidem vult significare Iustum. Oculi eius lenis & placidus, & verè dignus, qui consequeretur à Deo misericordiã. Aures diuinis verbis omnino aperta. Os, in quo, tanquam aliqua delicia, lex erat perpetuò. Manus, quæ semper mouebantur ad benefaciendum. Venter, qui omnino suis resistebat appetitionibus. Nam ab animatis & vino tota vita vsque adeò abstinuit, vt aquam quidem existimaret potum suauissimum, quemadmodum & alimentum panem, lachrymarum guttas abùdanter miscens cum portione. Genua eius precationis assidua causa penitus obduruerant, & pellis erat in eis veluti mortua. Pannus erat ei gratum indumentum, & sardon, quando erat ad sacra ascensurus. Inter noctem & diem nullum erat ei discrimen: sed noctu quoque lucis exercebat opera, & dies, vite tranquillitate & turbarum vacuitate, imitabatur planè noctis silentium. Suis erat iucundus, alienis venerandus. Tantam enim laudem virtutis, non solum apud amicos, sed etiã apud eos, qui non erant initiati mysterijs pietatis, is fuit assecutus, vt nonnulli quoque eorum eius conscripserint martyrium, & dixerint, non eos solum luisse penas, qui Iustum interemerunt: sed ciuitatem quoque magnam accepisse calamitatem, in qua execrandum illud contigit facinus. Ei quod dico, fert testimonium Iosephus in vigesimo libro antiquitatum id referens.

Dicitur est
Oblias.

Mira absti-
nencia eius.

Preces assi-
duæ.

Eximius vir-
tus.

Contempla-
tio & actio,
perfectio-
nis instru-
menta.

Quomodo autem & alia, quæ ad Iustum pertinent, vobis virtutis amantibus pro dignitate recensebimus? Nuper quidem Dominus fuerat nobis particeps magni secundum carnem mysterij, & magnus hic Iacobus tenebat clauum Ecclesiæ Hierosolymitanæ. Cum duo autem sint, quæ hominem ducunt ad perfectionem, contemplatio, inquam, & actio, ex quibus vim accipiunt virtutes: examinandum est, quam hic esset in vitroque eximius. Sed quoniam maxime per contemplationem ad Deum est ascensus, quoad eius fieri potest, prius narremus de illius cõtemplatione, deinde etiam eius actionem ponderemus pro viribus. Existimo enim oportere Episcopi oculum ante alia delectari vi contèplandi, etiam si actionem quidã putarunt esse ascensum ad contemplationem. Concedatur ergo, quod contemplatio præcedat actione, quandoquidè iusti actioni coniunctum est etiam martyrium. Sed quomodo Episcopus gregem cum scientia pascere debeat, is aperte potest intelligere, qui Catholicam eius legit Epistolam. Et primum quidem id, quod est in inscriptione egregium, non est prætermittendũ. Protinus enim, & vt dicitur, à carceribus, significatur sancti modestia. Sic autè habet: Iacobus Dei & Domini Iesu Christi seruus, duodecim tribubus, quæ sunt in dispersione, salutem.

Iacob, I.

Nam

Nam cum ei liceret seipsum vocare Apostolum, aut Episcopum, aut quod maius est, Fratrem Domini, quibus nominibus ipsum quoque Paulus significauit scribens ad Galatas: videtur delectari humilioribus, se esse seruum Christi Dei significat tribus Israelis, vel maxime proprium magistri insignem, habes moderatorem, & ea sibi magis placens, quam Episcopatus dignitate atque fraternitatis.

Sed age nonnulla, que leguntur in Epistola, quantum conceditur, persequamur, per quam erit manifesta illius mentis puritas, & accurata doctrina. Nam cum fuisset in principio Epistola, & contemplantis animi oculo considerasset, ut est consequens, quod quisquis ad Deum accedit, incidit in tentationes. (Boni enim principium & radix, est Deus: bonum autem, est virtus. Via autem, que fert ad virtutem, est aspera & difficilis, & que multa habet aduersa: & ideo euenit omnino, ut qui ad Deum accedunt, in res incidant inaequales) exhortatur sanctos ad inuictam patientiam & nunquam cedentem, bonos imitans puerorum preceptores, & qui conuenienter legibus decertationis sciunt decertare. Dicit enim: Omne gaudium existimate, fratres mei, quando in tentationes varias incideritis: scientes quod probatio fidei vestre patientiam operatur. Patientia autem perfectum opus habeat, ut in nullo deficiatis. Si cui autem vestrum deest sapientia, petat a Deo, qui dat omnibus absolute, & non exprobat. Considera autem, cum quantam horatur sapientia. Non enim solummodo sustinere, sed etiam gaudere ingruentibus iubet tentationibus: nec solum gaudere, sed id etiam omne gaudium ducere. Neque verò dicit quaslibet tentationes: sed, Quando in varias incideritis tentationes. Causa autem est: scientes, inquit, quod probatio fidei vestre patientiam operatur. Deinde subiungit, in fide debere esse firmitatem, & constantiam, & nullam dubitationem, dicens: Vir animo duplex, est instabilis in omnibus vijs suis. Quod autem postea dicit, quantam cum venustate habet etiam profunditatem? Glorietur enim, inquit, humilis quidem in sua altitudine: diues autem in sua humilitate. Nam cum diuitiarum quidem alliciant ad superbiam, paupertas autem ad humilitatem & animi deiectionem: ille contra iubet facere, diuitem quidem suam constituere altitudinem in modestis actionibus: Pauperem verò hoc ipsum existimare dignitatem non contemendam, si magno & excelso animo ferat paupertatem. Ita paupertatem & diuitias, que sunt sepe multis materia ad peccandum, utraque materiam efficit ad Dei cultum.

Deinde rursus cum sciret, cuius gloria, & quam multorum bonorum sint tentationes conciliatrices ijs, qui se fortiter gerunt, repetens dicit: Beatus homo qui sustinet tentationem: quoniam cum fuerit probatus, accipiet coronam vitæ: beatitudine & spe coronarum efficiens, ut sint viris bonis acceptæ tentationes, & eas propemodum tanquam lucrum existiment, & cum voluptate excipiant. Sed neque multorum morbum, qui suas defendentes cupiditates, peccatum dicunt esse a natura, & neque verentur existimare, Deum esse causam malorum, reliquit incuratum: sed tanquam medicus prestantissimus, auxilijs vtens præseruantibus, huic morbo resistit, dicens: Nemo qui tentatur, dicat: A Deo tentor. Deus enim non tentatur a malis: ipse autem tentat neminem. Vnusquisque verò tentatur a propria concupiscentia attractus & inescatus. Deinde concupiscentia cum concepit, parit peccatum: peccatum autem perfectum, parit mortem. Sic vir iustus iuste iudicauit inter homines & Deum: illi quidem suo testimonio tribuens, quod non esset author malorum, & linguis loquacibus persuadens, ut tacerent: efficiens autem, ut homines suam agnoscerent imbecillitatem & sua peccata, & ut sibi, & non Deo, ascriberent delicta, que ex mala consuetudine proueniunt & socordia: & sic discerent se humiliter gerere, & petere veniam.

Præterea videbis lustum sapienter perimentem arrogantiam & superbiam, que sequitur bonum recte gestum, & persuadentem Deo potius quam sibi ipsi ascribere, quod fuerit recte factum. Ne erretis igitur, inquit, fratres mei dilecti. Omne donum bonum, & omne datum perfectum, desuper descendit a patre luminum, apud quem non est vicissitudo, nec mutationis obumbratio. Volens enim genuit nos verbo veritatis, ut firmus nos primitiæ quedam eius creaturarum. Hæc & exinaniant arrogantiam, & ostendunt Deum esse datorem bonorum, & esse immutabilem, nec in eum cadere alterationem: quodque is est eximius, si conferatur cum rebus creatis, & maximam videtur gerere curam hominis.

Post hæc accedit ad admonitiones, que ad mores magis pertinent: Sit, dicens, omnis homo velox ad audiendum, tardus ad loquendum, & tardus ad iram. Si enim velox sermo est cauendus, quanto magis adhibenda est cautio, ne cito irascaris: Vide autem,

- 6
- Ibidem. quo, quod figuram veri exprimit Christiani. Religio pura & immaculata patri & Deo hæc est: Visitare orphanos & viduas in afflictione eorum; immaculatum seipsum conseruare à mundo. Ex aquo iubet & à mundo recedere; & ad propinquum accedere. Tunc enim verè ac sincere fratrum miserebimur; quando nos separabimus ab affectione in mundum. Dicendo autem, Ne in personarum acceptionibus stabeatis, fratres, fidem Domini nostri Iesu Christi glorie; tollit id, quod sit ad ostentationem, docens ne viuamus, vt placeamus hominibus, neque quæramus gloriam ex hominibus, humilia & abiecta cogitantes; sed Deum solum amemus; & eius, quod sit, habeamus ipsam laudatorem, & remunerationem ab eo expectemus. Dicendo verò eum legem implere regiam, qui diligit proximū sicut seipsum, excitat ad fratrum dilectionem, ex eius, qui legem tulcrat, dignitate sciens huius præcepti magnitudinem & pulchritudinem; & quod planè legis adimpletio, est dilectio in proximū; & hoc ipsum est summa bonorū. Dein mouet ad misericordiam, terrens immiseri cordi & ineuitabili, quod illic est, iudicio. Iudicium enim, inquit, sine misericordia ei, qui non fecit misericordiam; per hoc concedens, vt misericordia gloriatur plūs, quàm iudiciū, quatenus illi dat victoriam. Quintiam ita dicit fidem opus habere actione, sicut corpus eget spiritu; absq; ea autem esse mortuam & inutilem, vt non confidamus in eo solum quod credamus, & inaniter gloriamur. Hoc autē probat, statim Abraham & Raab adducens in testimoniū; illum quidem, qui cū fide Isaac quoq; obtulit; hanc autē, quæ speculatores per aliā viā transmisit. Et quid opus est, vt singula enumerem? Vix vllam prætermisit ex virtutibus moralibus; ad quam non incitauerit virum piū ac religiosum cum multa probabilitate, gratia ac iucunditate. Is lingue legem dedit, vt qui & in tempore tacendum, & in tempore dicendum accuratè doceret. Is paternè docet sequi quidem veritatem; à falso autem abstinere. Porro autem linguam quoque maledicam & calumniatricem plurimum accusat. Et de propinquo clanculū detraxerit; aut etiam eum iudicare, ab animis hominum procūl propulsat. Tuum opus est, o Iuste, diuites quoque rursus & pauperes admonere; illos quidem, ne confidant in diuitijs; hos autem, vt mala ferant patienter, vt qui sint tolerantia accepturi mercedem, quæ non potest auferri; & illis quidem infidelitatis argumentum diuitias obijcere, vt qui in eis confidunt, & non in Dei sinu, qui nunquā exhauritur; his autem, tanquam prophetam annunciar, quod pro foribus fiat is, qui iudicat. Illud autem, non periuriū solum, sed vel ipsum omninò iusiurandum declinari debere, cuiusnam alterius, quàm lingue iustæ fuerit admonitio, dicentis: Ante omnia, fratres mei, nolite omninò iurare, neque per cælum, neque per terram, neque vllum aliud iuramentū; Sit autem vestrum; Certè certè, & Non non, ne sub iudicio decidatis. Eos, qui sunt sereno & tranquillo animo, docet, vt se muniant oratione; eos, qui ærotant, vt oleo vtantur cum oratione sacerdotis ad vnctionem; & id habeāt pro morbi medicina, vt potè quod oratio, cui opera ferunt auxilium, maxima possit efficere. Quid opus est omnia persequi, quæ hæc continet Epistola; cum eam possit, qui velit, legere & illinc haurire, tanquam ex fonte, & gustando factis probare, & ita fide dignus esse testis eorum, quæ pulchrè dicuntur à Iacobo?
- Porro autem hinc quoq; sciri potest, quāta esset eius authoritas & dicēdi facultas. Fuit aliquando quæstio Antiochiæ, an oporteret eos, qui ex gentibus ad verbum veritatis accedebant, more Mosaico deinceps circuncidere. Fratres ergo, qui erant Antiochiæ, Apostolis commorantibus Hierosolymis permiserunt iudicium; Paulo & Barnaba vsi ministris ad proponendum id, de quo quærebatur. Cū verò quæ Hierosolymis erat Ecclesia, ad hoc esset cōgregata, & Petrus primus Apostolorum præfesset fidei, & deijceret semina pietatis; Viri fratres, inquit Iacobus, Simon exposuit, quomodo primū Deus visitauit sumere ex gentibus populum nomine suo. Et ei consentiunt Propheta. Deinde cū subiunxisset verba vnus Propheta, de ijs, quæ quærebantur, hanc tulit sententiam: Iudico ego, dicens, non esse molestia afficiendos eos, qui ex gentibus ad Deum conuertuntur; sed scribendum ad eos, vt se abstineant à contaminationibus simulacrorum, fornicatione, & sanguine, & suffocato. Sic dixit, & quod dixerat, deductum est ad effectum; & quod à Iacobo fuerat decretum, scriptum est ab Apostolis; & Ecclesiæ pro forma fuit traditum. Tanta apud Apostolos fuit eius reuerentia.
- Sed licet etiam audire, quidnam Paulus de eo scribat ad Galatas; Ascendi, inquit, Hierosolyma ad videndum Petrum. Alium autem Apostolum non vidi, nisi Iacobum fratrem Domini; Vtpotè quod res esset magna, & digna quæ mandaretur memoria; videre Iacobum. Qualibus autem monitionibus ad Paulum vsus sit Iacobus, aperte sciet,

DE S. IACOBO APOSTOLO FRATRE DOMINI.

sciet, qui legerit Actus Apostolorum. Cum nos enim (inquit Lucas) venissemus Hiero- ^{Act. 27.}
solyma, exceperunt nos omnes fratres. Sequenti autem die ingressus est Paulus nobis-
cum ad Iacobum, & omnes accesserunt presbyteri. Quos cum salutasset, exposuit sin-
gularim vnumquodque eorum, quæ Deus fecit gentibus per ministerium suum. Illi
autem cum audissent, glorificauerunt Deum, dicentes Paulo: Vides, frater, quàm
multa in illis sunt inter Iudeos eorum qui crediderunt? & sunt omnes legis æmulo-
res. De te autem audierunt, quòd tu doces à Mose defectionem Iudeos omnes, qui
sunt in gentibus. Sed fac hoc, quòd tibi dicimus. Sunt nobis viri quatuor, votum ha-
bentes super se: his assumptis, sanctifica te cum illis, & impende in illis, vt radant capita?
& cognoscent omnes, quòd quæ de te audierunt, nihil sunt. Oportet autem omninò
existimare hæc verba esse Iacobi, vt qui esset princeps illius Ecclesiæ. Propterea enim
hoc egregiè à Luca est additum? Paulus nobiscum ingressus est ad Iacobum. Tantum
inter Apostolos tribuebatur Iacobo, & adeò erat clarus, & habebatur in tanto hono-
re, partim quidem hoc habens ex virtute, partim autem hoc nactus ex eo, quòd esset
frater Domini. Iudas autem, qui Catholicarum septimam scripsit Epistolam, quam
ex se seipsum significat, & quomodò facit inscriptione? Iudas Iesu Christi seruus, frater
autem Iacobi, ijs, qui sunt dilecti in Deo patre. Non ex imperatorij & inanis digni-
tibus tibi tantum claritatis tribuunt, qui sunt in mundo splendidi, quantùm ille sciebat
gloriarì ex eo, quòd esset & diceretur frater Iacobi. Si autem est Iude gloria, dici fratrem
Iacobi? quanto est ipsi Iacobo maior, quòd Christi frater nominetur? Ipse enim solus
assecutus fuit hæc priuilegia? & dignus est habitus, qui solus vocaretur frater Domini.

Hic ergo magnus & diuinus Iacobus erat sanctus (vt sacra dicunt eloquia) ex vtero <sup>Hæc ex He-
gesippi li-
bro 5.</sup>
matris suæ. Quamobrem statim post Deum primum Pontificem accipit clauum Ec-
clesiæ Hierosolymitanæ, & solus in Sancta sanctorum perpetuò ingreditur. Non enim
semel, sicut ijs, qui legi & vmbre celestium seruebant, concedebatur ingressus? sed sic
ingrediebatur, vt qui solus posset ingredi propter puritatem. Ingrediens autem, se in-
clinabat in genua? & populo meliùs conciliabat remissionem peccatorum, quàm quo-
modò fecit Moses: adeò vt instar camelorum ei genua obdurescerent, eò quòd is ea
flecteret assiduè. Sic enim nobis Deus, qui homo factus est, orandum tradit. Propter
insignem autem iustitiam vocabatur, vt dictum est, Oblis, quod lingua nostra signifi-
cat comprehensionem populi, & iustitiam.

Cæterum quomodò Prophetæ priùs significauerunt, quidam ex septem hæresibus, ^{Act. 27.}
quorum dux erat Ananus, (Erat autem Ananus tunc sacerdos, quando Paulus appella-
to Cæsare, Romam à Festo victus missus est ad Neronem) cum essent frustrati spe insi-
diarum, quas struxerant aduersus Paulum, cõuertuntur contra Iacobum fratrem Do-
mini. Hæc autem in illum facere ausi sunt. Cum Iustum intercepissent medium, pete-
bant ab eo negationem fidei in Christum coram toto populo, & ex ipso sunt sciscitati:
Dic nobis, O Iuste, dicentes, quid tibi videtur de Iesu? Ille autem eis conuenienter re-
spondens, & qualis dicebatur, nempe Iustus, talis quoque volens videri, iustam similiter
vocem emittit. Is est, dicens, filius Dei Iesus Christus. Atque nonnulli quidem crede-
bant ijs, quæ dicebantur à Iacobo? alij autem minimè credebant, & contradicebant,
conuenienter non rectæ traditioni & errori. Quædam enim hæreses apud Iudeos (vt <sup>Math. 23.
Act. 23.</sup>
diuina dicunt eloquia) neque tenebant resurrectionem, neque credebant Deum ventu-
rum, vt redderet vnicuique secundum opera sua. Atque multi quidem propter Iaco-
bum relati sunt in numerum credentium? magna autem murmuratio exorta est inter
principes Iudeorum, vt potè quòd dicerent Pharisei & Scribæ in periculum venire vni-
uersum populum, expectantem Iesum Christum. Cum ergo accessissent ad Iacobum:
Te valdè rogamus, O Iuste, dicebant, cohibe populum? in errorem enim inductus est
de Iesu, quòd ipse sit Christus: & fac, vt ijs, qui die Paschæ conuenerint, de Iesu persua-
deas, ne de ipso fallantur. Tibi enim nos credimus, & tibi ferimus testimonium, & vni-
uersus populus, quòd sis iustus, & personam non accipias? (hoc testimonium, quòd <sup>Vide falla-
ciam.</sup>
esset iustus, & personam non acciperet, idèd illi tribuentes, vt ex hoc Iusti nomine eum
ad se allicerent, & persuaderent, vt illorum personas acciperet, corruptus assentatio-
ne.) Ascende ergo templi pinnaculum, vt cernaris à toto populo, & verba tua audian-
tur. Nam propter Paschæ conuenerunt omnes tribus cum gentibus. Statuerunt ergo
Scribæ & Pharisei Iacobum supra templi pinnaculum, & alta voce dixerunt: Iuste, de-
bemus omnes tibi credere. Quoniam igitur populus errat post Iesum, quem omnes
scimus passum esse mortem sub Pontio Pilato, nobis enūcia, quid tibi videatur de Iesu.

Præclara S.
Iacobi co-
fessio.

Cum ergo tempus vocaret, ut vir fortis resisteret mendacio, non est cunctatus, neque metu prodidit veritatem, sed & animo & lingua liberrimus, & magnam protinus vocem emittens. Quid me rogatis, inquit, de Iesu? Ipse sedet in celo ad dexteram virtutis patris sui, venturus posthac in nubibus caeli, ut iudicet orbem terrarum in iustitia. Cum multi autem fuissent persuasi ab hoc Iacobi testimonio, clamarentque & dicerent, Osanna filio Dauid! Scribas & Phariseos subiit magna eius, quod factum fuerat, poenitentia, & inter se dicebant; Male fecimus, qui tale testimonium Iesu præbuerimus. Agedum ergo Iacobum deiciamus, ut populus sic metu retardatus, non credat Iesu. Cum sic dixissent, magna voce clamantur: O ô, Iustus quoque errauit! Cùm ergo ascendissent in templi pinnaculum, eum statim deiciunt. Et ne sic quidem desistentes ab infania, dicebant; Iustum obruamus lapidibus. Et cœperunt in eum iaculari lapides, quoniam deiectus non erat mortuus. Sed conuersus, (O sanctam animam) figit humi genua dicens! Domine Deus pater, dimitte eis, nesciunt enim quid faciunt, eandem vocem, quam Stephanus, diuinus quoque emittens Iacobus. Cùm sic ergo eum appeterent lapidibus, vnus ex sacerdotibus, qui erant filij Recham, filij Rechabim, de quibus fert testimonium Ieremias propheta, clamauit, dicens; Cessate! quid facitis? Iustus pro nobis precatur. Quidam autem ex eis, accepto fuste ex officina fullonis, quo comprimebat vestes, valide infligit eius capiti! & sic Iustus tradidit animam. Quæsi acceperunt & sepelièrunt prope templum Dei.

Act. 7.

Ierem. 35.

Cepes S. Iacobi.

Ex Iosephi lib. 25. Antiquitat.

Quicumque autem erant in ciuitate moderati & probi, & videbantur leges accuratè seruare, hoc tulerunt grauitè, & clam mittunt ad Agrippam, (erat enim is successor tetrarchiæ Herodis) rogantes, ut scriberet ad Ananum, ne talia auderet. Neque enim rectè fecisse dicebant, quod fecerat magno Iacobo. Quidam autem ex eis Albino quoque procedentes obuiam venienti Alexandria, (Ipsum enim post Festum elegit Cæsar procuratorem Iudææ) eum docent, non licere Anano absque eius sententia sedere in concilio. Albinus igitur, credens ijs, qui dixerant, iratus scribit ad Ananum, minans eum daturum poenas admissi facinoris. Rex verò Agrippa, Anano deposito à sacerdotio, cùm fuisset pontifex non plures quam tres menses, alterum eius loco constituit. Mala autem extrema inuaserunt Iudæos post mortem Iacobi. Horum testis est Iosephus Iudæus, qui nihil celauit veritatis.

Hæc ita euenerunt, & sanctus additus est sanctis, martyr martyribus, iustus qui Iustus erat & nominabatur, qui que primus inter episcopos fuit martyrica corona redimitus. Nam inter diaconos quidem præcessit Stephanus, inter apostolos Zebedæi Iacobus, nunc autem pontifex Christum primum pontificem est secutus, martyr eum, qui pro vniuerso mundo proprium præbuit sanguinem. Quam multarum diuinarum dignitatum quam multæ tibi debitæ sunt coronæ, discipulo, pontifici, iusto, Dei fratri, martyri, qui quicquid boni dixerit quispiam, habet ex abundantia, ad gloriam patris, filij & spiritus sancti, quæ est vna & inseparabilis diuinitas, & quam decet omnis honor & magnificentia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

VITA S. MARCVLPHI ABBATIS, INCERTO QUIDEM AVTHORE, SED FIDELITER CONSCRIPTA.

Stylum interdum modicè correximus.

Maij 1.

S. Marculphi patria.

Pietas puerilis.

O tempore, quo gloriosus & Deo amabilis Childebertus rex Francorum scepra strenuè honesteque regebat, beatissimus vir Marculphus, magnus & præclaris enituit moribus & actibus. Cùm enim nobilissimis, ditissimis atque Christianissimis Baiocassinis ciuibus ortus esset, ab ipsis puerilibus annis toto nisu ingenti que desiderio ad supernam coepit patriam anhelare. Præferebatur quidem ætate leuitas puerilis, sed vigeat in moribus senilis maturitas. Nam ludicris omnibus, quibus illa ætas maximè delectatur, reiectis, ea quæ diuinæ religionis erant, & auida aure percipere, & tenaci memoriæ commendare, & accurata persecutione exequi satagebat. Deuitabat bonæ indolis puer coætaneorum suorum vaniloquia, lasciuiaque conuenticula, atque seniorum sese adiungebat congressibus & colloquijs,